

OVERHEERSING EN UITBUITING.

1. Bij onze opvattingen over de grondbeginselen van een communistische samenleving gaan we uit van de marxistische verklaring van de overheersing en de uitbuiting van de arbeidersklasse in de kapitalistische maatschappij. Of dit kapitaal in handen van private personen is, of dat het als staatskapitaal optreedt, speelt voor deze kwestie geen rol.
2. De overheersing en de uitbuiting van de arbeidende bevolking ligt besloten in het feit, dat de arbeiders niets te zeggen hebben over de productiemiddelen. De kapitalist of de staat bezit de productiemiddelen. De kapitalisten, de staat, de Rijksbemiddelaars en de vakverenigingsbeambten, die met hen verbonden zijn, bepalen tezamen de voorwaarden, waaronder de arbeiders moeten werken. Daardoor zijn de arbeiders praktisch volkomen rechteloos, al worden er ook nog zoveel verkiezingen gehouden.
3. Doordat de bezittende klasse en de staat HET BESCHIKKINGSRECHT over de productiemiddelen hebben, beschikken ze tegelijk over de arbeidskracht, dat is over de mensen. Dat betekent: ze BEHEERSEN de arbeidende bevolking.
4. Het beschikkingsrecht over de productiemiddelen, uitgeoefend door de bezittende klasse of door de leidende staatsambtenaren, brengt de arbeidersklasse in een afhankelijkheidsverhouding tegenover het kapitaal van de staat of van private kapitalisten. Dit is het wezenlijke.
5. Dat de arbeiders niets over de productiemiddelen te zeggen hebben, houdt tegelijk in, dat ze over de door hen vervaardigde producten niets te zeggen hebben. De producten behoren aan hun "broodheer". Wat er met de producten gebeurt, hoe het product van hun arbeid in de samenleving overgaat, is niet hun zaak. Zij hebben er niets mee te maken. Ze ontvangen hun loon: ze zijn loonarbeiders.
6. Het beschikkingsrecht over de productiemiddelen sluit de beschikking over het vervaardigde product in zich. Het zijn twee kanten van een zelfde zaak. Het ene is niet zonder het andere. Het ene bestaat slechts dóór het andere. Doordat de arbeiders de beschikking over de productiemiddelen niet hebben, daardoor beschikken ze ook niet over de door hen vervaardigde producten; daardoor worden ze beheerst, daardoor zijn ze loonarbeiders.
7. De loonarbeid is zo het onbedriegelijke kenteken van de onmondigheid van de arbeidersklasse; het kenteken van de overheersing door hen, die over het productieapparaat beschikken.

OPHEFFING DER UITBUITING EN OVERHEERSING.

8. De opheffing van uitbuiting en overheersing kan alleen daarin liggen, dat het beschikkingsrecht over de productiemiddelen en dus ook over de producten overgaat op hen, die de productiemiddelen bedienen.
9. De tijd, dat iedere arbeider over eigen werktuigen beschikte, is voorbij. De huidige maatschappij kent geen "individuele", op zichzelf staande arbeid meer. Wij kennen nu alleen maar een maatschappelijke productie, een maatschappelijk arbeidsproces, waarin iedereen niet meer is dan een radertje in het grote geheel. Daarom moeten de

BESCHIKKINGSRECHT EROVER BEDUIDT, MIST ECHTER ZIJN DOEL. Het gemeenschappelijk bezit is geen doel in zichzelf, doch slechts een middel om het beschikkingsrecht door de arbeiders mogelijk te maken. Slechts langs deze weg kunnen de arbeiders de beschikking over de maatschappelijke goederenrijkdom krijgen. Alleen langs deze weg kunnen ze de loonarbeid afschaffen.

10. Grote delen van de arbeidersklasse zien hun doel in de opheffing van het privaatbezit, door het door nationalisatie aan de staat te brengen. Ze vergeten daarbij, dat de opheffing van het privaatbezit slechts het middel is, om het beheer door de arbeiders mogelijk te maken.

11. De werkelijk proletarische doelstelling kan daarom alleen daarin liggen, het beschikkingsrecht over de arbeidsmiddelen te veroveren, om zo ook de beschikking over het product te krijgen. Eerst daardoor wordt de arbeidersklasse "VRIJ". De gemeenschappelijk uitgeoefende beschikking over de productie door de vrije producenten, is de grondslag van de communistische samenleving.

12. De vrije producenten kunnen echter niet willekeurig over de productiemiddelen beschikken, zoals de "vrije" producenten onder het liberale kapitalisme (de fabrieksbezitters of bedrijfsleiders). Is de beschikking willekeurig, dan kan van een gemeenschappelijke beschikking door de hele arbeidende bevolking geen sprake zijn.

13. De eerste voorwaarde, om een gemeenschappelijke beschikking over het productieapparaat mogelijk te maken, is daarom, dat de productie onder gemeenschapsbezit naar algemeen geldende regels verloopt, regels waarop alle werkzaamheden moeten berusten. Deze liggen hierin besloten, dat aan alle producten en werkzaamheden moet worden uitgedrukt, hoeveel maatschappelijke arbeidstijd ze belichamen. Daarmee worden de vrije producenten dan tegelijk gelijke producenten. En zo verwezenlijken de arbeidspersonelen in hun duizenderlei verbindingen door het hele maatschappelijke leven:

DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCENTEN.